

25. VR Resita

4. Interviu — *Memorie orala*

Bună ziua. Mă numesc Vișescu Roberta Reghina. Sunt elevă în clasa a XII-a, la Colegiul Economic al Banatului Montan din Reșița, iar sub îndrumarea domnului profesor de istorie particip în proiectul realizat de Fundația Corneliu Coposu. Acest proiect vizează și interviuarea unei persoane născute și crescute în perioada comunistă.

Ca atare prin amabilitatea de care a dat dovadă, stăm de vorbă cu doamna dirigintă, Mergea Octavia. Pentru început ne puteți da vă rog câteva date despre dumneavoastră (nume, prenume, anul nașterii și locul de muncă):

O. M. : Mă numesc Mergea Octavia. Sunt născută în 14 martie 1972, în Reșița. Locul de muncă: Colegiul Economic al Banatului Montan.

R. V. : Am pregătit pentru dumneavoastră un set de întrebări. Sunt cinci la număr.

1) Eu sunt născută după revoluția din 89, într-un regim democratic. Îi aud totuși vorbind pe unii oameni cu nostalgie de regimul trecut, cel comunist. Marea majoritate însă îl blamează. Care este opinia dumneavoastră legată de regimul comunist din România ? A fost bun ? A fost rău?

O. M. : A fost rău.

R. V. : De ce ? Ne puteți da câteva detalii ?

O. M. : A fost rău pentru că poporul suferea. Am dus lipsă de informație, de hrană, de lumină, apă. Am avut lumină în casă la program, la televizor două ore pe zi program. Haine găseai doar câte trei, patru produse pentru copii, pentru adulți, o gamă restrânsă de produse.

2) R. V. : Astăzi pe scena politică există mai multe partide, iar fiecare dintre noi după ce împlinim vârsta necesară pentru a vota, putem să alegem pe cine dorim ca să ne guverneze. Orice democrație este puternică, bineînțeles, dacă are și o opoziție politică puternică. Eu am înțeles că Securitatea reprima orice activitate politică, bineînțeles în afara partidului comunist român. Cum se manifesta în aceste condiții opoziția politică? Exista?

O. M. : Opoziție politică nu exista formal, să se știe de ea, cel puțin așa îmi aduc eu aminte. Partidele politice nu au mai existat, nu era cine să fie împotriva organizat.

3) R. V. : Să înțeleg că dacă oficial nu era permisă altă opțiune politică, atunci erai fie activist de partid (partidul unic), fie dizident, fie cetățean tăcut. Ne puteți vorbi puțin de acești termeni: activist, dizident, cetățean tăcut.

O. M. : Activiștii erau persoanele care mergeau la ședințe, ascultau, primeau ordine, le executau, informau ; oameni ce se știa despre ei că au această activitate. Oamenii tăcuți erau cei care își mențineau ideile, dar nu în forme organizate, nu se puteau organiza, nu își puteau exprima opiniile, în public nici atât.

4) R. V. : Să vorbim puțin despre poliție, despre miliția din aceea perioadă. Securitatea pentru a ști tot ce se întâmplă în societate și a o controla astfel prin teroare, foloseau turnători. Dumneavoastră cunoașteți asemenea cazuri. Și dacă da, puteți să ne dați câteva detalii, sau ați auzit despre astfel de cazuri?

O. M. : Că au fost se știe, dar ca nume nu pot să îți spun cine a fost, pentru că nu îi știam, nu aveam eu informație cum că colegul, sau respectivul, este turnător. Se ferea fiecare de fiecare, în aceea perioadă, dar nu pot să îți spun un nume cum că cineva era turnător.

5) R. V. : În condițiile unui astfel de regim totalitar, bănuiesc că foarte mulți oameni au încercat să fugă din țară? Dumneavoastră sau familia dumneavoastră a fost sau ați fost tentați să lărgiți rândurile diasporei românești?

O. M. : Da.

R. V. : Ne puteți da exemplu?

O. M. : Faptul că am crescut și am trăit într-o comună de lângă granița cu Iugoslavia și am avut acces prin mic trafic, să mergem în aceea țară, am văzut diferența între sistemul nostru și sistemul de acolo și am fost tentați să părăsim țara, dar cu toate acestea tatăl meu a fost cel care nu a dorit să părăsească țara chiar dacă el a fost cel mai persecutat de sistemul comunist. Totuși nu a părăsit țara, crezând și așteptând ca ceva să se schimbe în țara noastră.

R. V. : Dumneavoastră considerați că a fost o decizie bună de a rămâne în România? Credeți că era mai bine dacă ...?

O. M. : Dacă plecam sau rămâneam?

Nu pot să răspund la această întrebare. Nu știu ce s-ar fi putut întâmpla dacă plecam.

R. V. : Acestea au fost întrebările. Eu vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru faptul că ați acceptat acest mini-interviu.

O. M. : Cu mare plăcere.